

Promenadgruppen på ko-(vid)-släpp

Förra veckan liberaliserades covidreglerna i hela landet, och det blev möjligt att återuppta eller nystarta verksamheter som legat i träda under lång tid. Kyrkan Tidning besökte sopplunchen och promenadgruppen i Lambohov i södra Linköping.

Diakonin är en av kyrkans viktigaste uppgifter, men under pandemin har den ställts inför stora utmaningar. Om människor lider av ensamhet är lösningen inte att man tvingas sitta hemma och inte får gå ut. Zoommöten i all ära, men att träffas fysiskt är ändå bättre.

Därför är diakon Susanne Thomsen glad att Lambohovskyrkan nu kan välkomna till sopplunch igen efter många månaders paus.

Det doftar underbart av soppa och nygräddat bröd in på det lilla kyrktorget. Dagens soppgrupp har varit på plats sedan klockan nio för att förbereda och i församlingssalen är det välkomnande dukat och klart att sätta sig kring borden.

SUSANNE HÄLLER en liten introduktion och pratar om frälsarkransens pärlor med särskilt fokus på den stora Gudspärlan, som hon håller i handen – i själva verket är det en basketboll målad med guldfärg.

Ett tjugotal personer är församlade runt borden och förser sig snart med smörgåsar och den goda potatis- och purjolök-soppan. Hur den sociala situationen ser ut för var och en är förstås olika, men för allihopa är gemenskapen runt borden viktiga och välkomna möjligheter att träffa vänner.

En man berättar hur livet rasade samman när hustrun dog förra året.

– Det var ju bara hon och jag. Vi gjorde allt tillsammans. Jag hade inga andra vänner. Bara min dotter, men henne kan jag ju inte vara hos hela tiden.

Så när en tidigare granne fick syn på honom utanför kyrkan och sa åt honom att komma med i

Det finns mycket intressant att upptäcka under promenadgruppens vandring i Lambohov. Här ligger ett armband med texten "lillasyster" på en sten. Vad kan det innebära?

Även konfirmandgrupperna kan nu komma igång med fysiska möten i Lambohov. Fritidsledare Stefan Lidén förbereder kvällens träff på temat Frälsarkransen.

kyrkans verksamhet behövde han inte tveka länge. Soppluncherna är en höjdare. Numera går han och flera andra även på söndagens gudstjänster – alla tillfällen att träffa människor är välkomna.

NÄR SOPPAN är uppäten blir det en paus, och klockan två är det dags för promenadgruppen att ge sig ut. Just promenadgruppen var en av de aktiviteter som kunde fortsätta även under pandemin. Ett tiotal personer deltar den här gången. Deltagarna känner varandra och tonen är ibland rå men alltid hjärtlig.

Efter några hundra meter har gruppen hunnit dras ut ordentligt på längden, och tätgruppingen stannar för att vänta in de övriga. En av deltagarna, Janne,

föreslår att Kyrkans Tidning ska ta en gruppbild. Alla ställer upp sig och Janne lägger armen om Berit, som går med rullator. Hon passar på att skämta:

– Jadu Janne, det där kan du leva länge på!

Allmänt skratt. Stämningen är god, detta är människor som trivs tillsammans. Och som vant sig vid varandras sällskap och blivit goda vänner.

DIAKON SUSANNE THOMSEN berättar att gruppdynamiken utvecklats på ett positivt sätt från det att promenadgruppen bildades för något år sedan. Då var flera av deltagarna väldigt ensamma och inte riktigt vana vid att samtala med andra, vissa var helt tysta medan andra höjde rösten för att få utrymme. Men så är det inte idag - numera lyssnar man på varandra och kan vara lugn i vet-

skapen att man själv kommer att få tillfälle att prata och berätta.

Vi har passerat under en viadukt under Lambohovsleden och längst fram i gruppen utbryter uppståndelse. Janne har upptäckt något precis intill Berits rullator:

– En huggorm!

Vi tar oss fram för att se – är det verkligen en levande orm eller har den dött?

Huggormen är väldigt liten och kort, och har lämnat ett tjockt och kletigt spår efter sig på marken.

Berit konstaterar:

– En leopardsnigel. Den är nog till nästa veckas soppa. I så fall tänker jag inte komma!!

VIFORTSÄTTER på vägen, och gruppen delas upp en stund. Vissa måste stanna och vila en stund, andra går gärna lite längre. Janne tillhör dem som inte kan gå så

långt, men är väldigt nöjd med dagen – det känns nästan som ett "kosläpp" tycker han.

– Nu har du din rubrik klar: "Promenadgruppen på ko-(vid)-släpp"! Ja, varför inte?

Till slut är vi tillbaka i kyrkan och Susanne Thomsen summerar:

– **ALLTSÅ VILKEN** vacker dag det har varit! Detta betyder väldigt mycket för så många. Det är olika vad olika personer saknat mest under pandemin – det kan vara soppan, gudstjänsterna, musiken, gemenskapen, fikaten. Men att vi får komma igång nu är verkligen viktigt.

MAX WAHLUND
TEXT OCH FOTO